

AF
PER T. HA
INGER K. I
STIG B. M
OG
LARS C. M

Viggo Petersen

17. september 1937 – 18. juni 2018

Da Viggo Petersen 1. maj 1973 blev ansat som museumsinspektør ved Aalborg Historiske Museum, vendte han tilbage til sin barndoms by. Men meget var naturligvis forandret i byen og på museet. Viggos ansættelse var et led i den opgradering af museet, som museumsdirektør Torben Witt havde sat i gang efter sin egen ansættelse få år tidligere. Før Viggo kom til Aalborg, havde han været ansat på bl.a. Nationalmuseet.

Viggo Petersen var vidende og bredt favnende i historiefaget, og han dækkede mange perioder – fra arkæologi til nyere tid. I det hele taget kan man om Viggo Petersen sige, at han var et dannet menneske med en fantastisk paratviden. Noget, som han

havde til fælles med museets daværende direktør, Torben Witt. De to sad ofte i frokostpauserne i lærde, vittige og undertiden lettere sarkastiske samtaler om alt mellem himmel og jord. Deres viden om det meste kunne hurtigt imponere de andre om bordet, så man blev ganske mundlam. Men man skulle ikke tage fejl – Viggo var altid yderst imødekommende og hjælpsom, hvilket kollegerne på mange områder nød godt af.

Det blev i årenes løb til mange udstillinger, og de senere år blev der lejlighed til at samarbejde med yngre kolleger. Således i udstillingen ”Østerå i 1000 år”, hvor Viggo atter øste af sin store viden om Aalborg og gav plads til sine nye og entusiastiske kolleger museumsinspektørerne Inger Kirstine Bladt og Stig Bergmann Møller.

Viggo havde en sjælden evne til at være sig selv og ikke gå op i ydre ”stads” – selvom han selvfølgelig godt kunne trække i stadstøjet, hvis han fandt det påkrævet. Hans integritet var stor, og man gik aldrig forgæves til Viggo for hjælp og et godt råd.

Viggo og hans kone Betty havde en stor forkærlighed for Italien, og de gik i mange år til italiensk. Årets rejser gik som regel til Italien, og hvad var mere naturligt end at spørge Viggo i 2008, efter hans pensionering, om han ville lede årets museumsrejse til Italien.

Turen gik til Umbrien med deltagelse af en større flok af museets sponsorer og foreningsmedlemmer. Selskabet fulgte i Frans af Assisi’s fodspor, og Viggo skrev om turen i museets årbog fra 2008. På turen viste Viggo sig igen som det rare menneske, han var, samt ikke mindst som en god og kompetent rejseguide i sit elskede Italien. Hans viden var enorm, og han delte gerne ud af den – og så talte han italiensk, hvilket hjalp selskabet i flere situationer, hvor der skulle indgås aftaler om dette og hint.

Viggo havde en stor produktion af faglitteratur – både til fagfæller og til det brede publikum. Man kunne mærke, at han kunne li’ at skrive! Og så var han tillige en glimrende foredragsholder og fortæller, som altid var i øjenhøjde med sit publikum. Det veldisponerede indhold blev afleveret i en gemytlig tone ofte krydret med anekdoter og Viggos klukkende latter.

Pladsen her tillader ikke en opremsning af alle Viggos faglige publikationer. Af hans kendteste bøger bør dog nævnes: Aalborg og herregårdene – Aalborgbogen 1985; Jens Bangs Stenhus – Aalborgbogen 1988; Gadeliv i Aalborg – Aalborgbogen 1997; Aalborghåndværk i Nordjylland – Aalborgbogen 2002; Østerå – Boulevarden. Arkitektur i Aalborg fra renæssancen til nationalromantikken – skrevet sammen med Erik Iversen,

2005; Domkirken i Aalborg. Budolfi Kirke – skrevet sammen med Jørgen Orlien, 2010. Hertil kom bl.a. en længere række af kirkehæfter om landsbykirker i Himmerland.

Efter sin pensionering fra museet var Viggo og Betty flinke til fortsat at komme til udstillingsåbninger og andre mærkedage. De fulgte stadig med i kollegernes liv og arbejde, og Viggo havde indtil sin død flere projekter i skuffen, som han gik og syslede med. Viggo Petersen var en skattet medarbejder og kollega, og han vil som sådan blive savnet af ikke blot sine kolleger ved Nordjyllands Historiske Museum men tillige af kolleger mange andre steder i den nordjyske og danske museumsverden.

